

ПРОТОКОЛ

№ 4013

гр. София, 14.09.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 38 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виктор Б. Чаушев
Съдебни Маргарита Ил. Панайотова
заседатели: Смоленова
Невенка Хр. Томова

при участието на секретаря Весела Ив. Влахова
и прокурора И. В. П.

Сложи за разглеждане докладваното от Виктор Б. Чаушев Наказателно дело от общ характер № 20231100204174 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

За СГП – редовно призована, се явява прокурор И. П..

Подсъдимият П. Г. П. – редовно призован, се явява лично.

В залата се явява адвокат К. Н., упълномощен защитник на подсъдимия П..

Сочените за пострадали лица:

Г. С. П. - редовно призован, не се явява.

В залата се явява адвокат Р.Т..

Адвокат Т.: Представям пълномощно, с което Г. П. ме е упълномощил да го представлявам по настоящото съдебно производство в качеството му на пострадало лице.

Г. Д. Д. - редовно призован, не се явява.

СТАНОВИЩЕ НА СТРАНИТЕ ПО ХОДА НА ДЕЛОТО.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на разпоредителното заседание.

Адвокат Н.: Да се даде ход на делото.

Подсъдимият П. Г. П.: Да се даде ход на делото. Получил съм разпореждането на съда и обвинителния акт преди повече от седем дни.

СЪДЪТ, като намери, че не са процесуални пречки за това,

ОПРЕДЕЛИ

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО В ОТКРИТО РАЗПОРЕДИТЕЛНО
ЗАСЕДАНИЕ.

СНЕМА САМОЛИЧНОСТ НА ПОДСЪДИМИЯ:

П. Г. П. - роден на ***** г. в гр. Плевен, български гражданин, неженен, неосъждан, средно образование, работи като готвач, живущ в гр. София, ж.к. „*****“ ет. ***** , ЕГН *****.

След снемане на самоличност на подсъдимия, съдът върна документа му за самоличност и разясни правата му в наказателното производство, включително и правото му да поиска отвод на съдебния състав, съдебния секретар и прокурора.

Подсъдимият П. Г. П.: Разбирам правата си. Нямам искания за отводи.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме искания за отводи. Нямаме искания по доказателствата.

Подсъдимият П. Г. П.: Получил съм препис от разпореждането на съда и обвинителния акт преди повече от седем дни.

Адвокат Т.: В качеството на процесуален представител на пострадалото лице Г. П., моля, на основание чл. 77; вр. чл. 76 НПК, същият да бъде конституиран като частен обвинител срещу подсъдимия П. П. за престъпление по чл.213а, ал. 2, т. 4 вр. ал. 1 НК, като заявявам, че поддържам изцяло повдигнатите срещу подсъдимия обвинения и внесения от СГП обвинителен акт и се присъединявам към него. Моля, на основание чл. 84, чл. 85 и чл. 86 НПК и чл. 45 и чл. 53 ЗЗД Г. П. да бъде конституиран и като граждански ищец, в качеството му на пострадало лице по смисъла на закона, срещу подсъдимия за причинените му от същия неимуществени вреди,

претърпени от доверителя ми болки, страдания и тревожни състояния в резултат на престъпното поведение на П. П., като моля да осъдите подсъдимия да заплати на Г. П. обезщетение в размер на 50 000 лева за неправомерното му увреждане, ведно със законната лихва от деня на увреждането до окончателното ѝ изплащане за престъпление по чл. 213а, ал. 2, т. 4 вр. ал. 1 НК. Заявявам, че ще се ползвам от събраните по делото доказателства. Представям и моля да приемете и молба, в която съм изложила в писмен вид направените в днешното съдебно заседание искания.

ПРОКУРОРЪТ: Считам, че същите отговарят на законовите изисквания, съдържат законоизискуемите реквизити и следва да бъдат уважени и допуснати.

Адвокат Н.: Не виждам пречка за конституиране на Г. П. като частен обвинител в този процес. Искането е своевременно и в необходимата форма, но не толкова ми е становището за искането за граждански ищец. На първо място, няма съставомерни имуществени вреди по чл. 213а НК, толкова е и естеството на самата разпоредба и видимо от претенцията се претендират неимуществени такива, които със сигурност ще изискват разпита на допълнителни свидетели, тъй като излизат извън предмета на доказване по настоящото дело, респективно ще затруднят и усложнят производството. Не е достатъчно добре детайлизирана претенцията, а що се касае до претенцията за лихва, която се твърди, че трябва да се плати от датата на увреждането, съгласно обвинителния акт датите на уврежданията са няколко, така че не считам, че става ясно как точно е формулирана претенцията за лихва и от коя дата тя се дължи. Считам, че при всички положения претенцията за несъставомерни неимуществени вреди ще натовари и без това сложния процес, и доколкото в случай на осъдителна присъда гражданският ищец не губи правата си, аз считам, че е неуместно да се разгледа този иск в това производство.

Подсъдимият П. Г. П.: Поддържам казаното от моя защитник, нямам какво да добавя.

СЪДЪТ, след съвещание, като взе предвид становището на страните, намира, че направеното от стана на процесуалния представител на сочения за пострадало лице Г. П. искане за неговото конституиране в качеството на частен обвинител по настоящото съдебно производство е основателно. Това е така, тъй като съгласно тезата, поддържана с обвинителния акт, Г. С. П. е посочен като лице, което е претърпяло вреди от деянието, квалифицирано от страна на прокурора като престъпление по чл. 213а и сл. НК. Поради това

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ

КОНСТИТУИРА Г. С. П. като частен обвинител по НОХД 4174/2023г. по описа на СГС, 38-ми състав.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Наред с това съдът приема, че предявеният от процесуалния представител на Г. С. П. граждански иск за претендирани неимуществени вреди е предявен своевременно и от лице, което, съобразно тезата на обвинението, е претърпяло увреждане на своя патримониум от инкриминираното и вменено във вина у подсъдимия П. деяние. Наред с това настоящият съдебен състав приема, че разглеждането на така предявения граждански иск съвместно с поддържаната наказателно-правна претенция няма да затрудни хода на съдебното производство, доколкото се претендира обезщетение на неимуществени вреди, обосновани с обстоятелствата, описани в обвинителния акт, като към настоящия момент не се прави искане за събиране на доказателства, насочени само и единствено към обосноваване на тази гражданска претенция. Поради това

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ

ПРИЕМА за съвместно разглеждане предявения от Г. С. П. граждански иск срещу подсъдимия П. Г. П. в размер на 50 000 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на инкриминираното деяние до окончателното изплащане на сумата и КОНСТИТУИРА Г. С. П. в качеството му на граждански ищец по НОХД 4174/2023г. по описа на СГС, 38-ми състав.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДЪТ пристъпи към изслушване на страните по всички необходими, съобразно изискванията на чл. 248 от НПК, въпроси.

ПРОКУРОРЪТ: На основание чл. 248 са поставени за обсъждане следните въпроси:

По т. 1, ал. 1 на чл. 248 подсъдно ли е делото на съда - делото е подсъдно на съда, родово и местно, а именно СГС. По т. 2 становището ми е, че няма основания за прекратяване или спиране на наказателното производство. По т. 3 на същия член считам, че не е допуснато отстранимо съществено процесуално нарушение, което може или е довело до ограничаване процесуалните права на обвиняемия, на пострадалия или неговите наследници. Няма пречка делото да бъде разгледано по някоя от деференцираните процедури. Не са налице основанията по т. 5 за разглеждане на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия и съдебен заседател, назначаване на защитник, вещо лице, преводач или тълковник, и извършването на съдебно-следствени действия по делегация. Относно мярката за процесуална принуда, същата е отменена с акт на наблюдаващия прокурор. Както посочих вече, нямам искания за събиране на нови

доказателства. Към настоящия момент са призовани и са се явили всички лица, чието присъствие дава възможност за даване ход на делото.

Адвокат Т.: Изцяло споделям изразеното становище от прокуратурата.

Адвокат Н.: Делото е подсъдно на настоящия съд.

Не виждам основания за прекратяване или спиране на наказателното производство. По тази точка и на този ранен етап от делото ще си позволя да кажа, че току що допуснатият за съвместно разглеждане граждански иск за неимуществени вреди е погасен по давност и правя възражение за изтекла петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД, като няма никакви действия, които да са спирали тази давност до момента. Що се касае до третата точка, а именно допуснати ли са на ДП отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, то аз съм изразил в предходното разглеждане на делото едно становище, което касае повдигнатото обвинение за съучастие по чл. 213, ал. 2, т. 4 НК, като в обвинителния акт навсякъде се сочи, че П. е действал с неустановено по делото лице и това лице присъства във всички негови действия. Мисля, че аз добре съм си развил тезата пред първия съд, пред първия състав, тогава, на СНС, но очевидно не съм бил правилно разбран, както от прокурора в неговия частен протест, така и в апелативния съд по-нататък при произнасянето, и затова ще го обясня малко по-подробно още веднъж. Никога не сме направили възражение в посока на това, че това второ евентуално лице е с неустановена самоличност и не е изправено на съд в настоящия процес. Няма никаква пречка да има съучастници, които не са установени като самоличност и съответно не са изправени на съд по една или друга причина. Точно обратното е разтълкувал прокурорът, който е писал частен протест, тъй като той сочи „Няма пречка обвиняемият да извърши престъпна дейност с лице, чиято самоличност не е установена в хода на разследването. Единственият начин да бъде инкриминирана тази задружна дейност е чрез излагане на факти в тази насока. Видно от диспозитивната част на обвинителния акт и обстоятелствената част на същия е, че всички действия на подсъдимия и на неговия съучастник, също така, са описани подробно, касателно време, място и начин“. Това също е посочено, че двамата са съучастници, съизвършители. Точно това не е направил прокурорът, нито тогава, нито на настоящия етап с новия обвинителен акт, като той не е посочил по никакъв начин в какво се е изразявала дейността на двамата съучастници, двама ли са, трима ли са, това е отделен въпрос. Неправилно АСНС, тогава, е казал, че не приема това възражение на защитата и приема за основателен частния протест, тъй като „законосъобразна е претенцията на изготвилния частния протест прокурор, че съдебната практика не изключва обвинителната конструкция за съучастие между лице с установена по делото самоличност и такова, чиято самоличност не е установена“. Ние, от страна на защитата, никога не сме твърдели обратното. Дори не се солидаризираме със становището на съдия Миталов тогава, който казва, че „това е основателно, тъй като не е установено дали това второ лице е малолетно, невменяемо,

заблудено или принудено да бъде участник в това деяние“ и квалификацията, която е дадена с обвинителния акт, няма да бъде съответна на изискванията на закона, тоест даже съдията докладчик, тогава, неправилно е разбрал това възражение. Всъщност възражението ми се състои в следното нещо:

Когато имаме съучастие, което представлява задружна, умишлена престъпна дейност между две или повече лица, то законът изисква от всички страни, и практиката на ВКС е абсолютно непротиворечива в тази насока, да се посочат в обвинителния акт, в обстоятелствена част и диспозитива детайлно ролята и функциите на всяко от участващите лица, без значение дали едното е П. П., а другото е неустановено лице, или има още второ и трето неустановено лице. Точно това, обаче, в обвинителния акт липсва. Чета по отношение на обвинението спрямо Г. С. П. „Като извършител с неустановено по делото лице се сдобили със СИМ – карти“. Е, как са се сдобили с това неустановено лице, двамата са отишли да се сдобият с карти, единият е платил парите, другият е говорил с този, от който са се сдобили?! Каква е ролята на това второ неустановено лице за мен остава загадка. На следващата страница: „На дата 14.08.2017г. обвиняемият П. П. в съучастие, като извършител, с неустановено лице изпратили мултимедийни съобщения“. Е, каква е ролята на това второ неустановено по делото лице, той е държал телефона, а П. е натискал копчетата или обратното?! По същия начин на 15.08.2017г. П. П. изпратил, като съучастие с неустановено по делото лице съизвършител, изпратил мултимедийно съобщение. Същият проблем. На 16.08.2017г. същият проблем. Къде виждаме тук факти и доказателства за ролята на това второ неустановено по делото лице, без значение дал му знаем името или не? Какво налага, нито естеството на деянието е такова, че трябва да бъде извършено от повече лица, нито прокуратурата сочи в какво се изразява съизвършителството, умишленото, задружно престъпно деяние от две лица. Не разбирам и това влияе върху правото на защита. На следващата страница, последното спрямо Г. С. П., отново обвиняемият П. П. в съучастие с неустановено лице изпратили мултимедийни съобщения. Единственият аргумент, аз виждам, че в самия текст на мултимедийното съобщение пише „ние сме“, тоест множествено число, ама това категорично не е доказателство, че има съизвършител. Абсолютната същата конструкция е използвана и по отношение на пострадалия Г. Д. Д. – „На 04.10.2017г. П. П. с неустановено по делото лице изпратили мултимедийно съобщение“. Каква е ролята на единия, каква е ролята на другия?! Същото нещо на 14.10.2017г., на 07.10.2017. „В същия ден пострадалият Д. получил от обвиняемия П. и съучастника му подробни указания“. Какви указания му е дал П. и какви указания му е дал съучастника, макар и с неустановена самоличност?! Ето тези дефицити на обвинителния акт не са по същество на делото, защото те, на първо място, пряко касаят наказателната отговорност и квалификацията на деянието, тъй като и двете са по чл. 213а, ал. 2, т. 4, когато деянието е извършено от повече от едно лице. Ами аз тогава риторично мога да попитам защо прокуратурата не повдигне и по чл. 213, ал. 2, т. 6, защото да е извършено деянието от въоръжено лице, няма данни П. П. или неговият съучастник да са били въоръжени, ама няма данни и да не са. Така бланкетно

може да се повдигне обвинение по абсолютно всички квалифициращи състави на чл. 213. Когато обвинението е за съучастник е абсолютно бланкетно, не е подкрепено с никакви факти или доказателства, няма как подсъдимият да организира защитата си срещу това обвинение, което, пак казвам, не е просто в рамките на основния състав, а е единственият квалифициращ състав в това конкретно обвинение, тоест единственото квалифициращо обстоятелство е наличието на съучастник, две или повече лица да са извършили деянието. За действието на това второ лице аз не видях нито един факт, нито един аргумент, нито едно доказателство и този проблем не считам, че трябва да се решава при решаване на делото по същество, тоест хипотетично П. П. да бъде оправдан за това да е действал със съучастник. Той има право да се защитава на всички фази от процеса по тази по-тежка квалификация, като нито един път не му е дадена възможност той да се защитава по тази по-тежка квалификация, тъй като нито един път не му е казано това второ неустановено лице какво е правило. Не ние е проблем това, че това лице е неустановено, а това което казах по-горе. Не виждам основания за разглеждане на делото по реда на особените правила. Не виждам хипотезите на чл. 248, ал. 1, т. 5 НПК. Няма причини за преосмисляне на взетите мерки за процесуална принуда, с оглед процесуалното поведение на моя доверител. На този етап нямам искания за събиране на нови доказателства. Искането ни е делото да се върне на прокуратурата с конкретни указания да се установи какво точно е ролята на това неустановено лице в конкретната престъпна дейтелност и ако такава роля няма, да се повдигне по първата на чл. 213а обвинение, и съответно по първата алинея и на чл. 214, а не да се повдигат по-тежки обвинения и да се нарушава правото на защита на моя доверител, тъй като той не вижда нито един факт, нито аз виждам такъв, който да описва някаква дейтелност на това второ неустановено лице.

Подсъдимият П. Г. П.: Съгласен съм с казаното от моя защитник. Нямам какво да добавя.

ПРОКУРОРЪТ: Изслушах тезата на защитата по отношение на т. 3 и становището на защитата по отношение на това дали са допуснати съществени процесуални нарушения, както и становището за това какво трябва да се случи с делото, какво трябва да бъде указано на прокуратурата и съдът какво обвинения трябва да укаже на прокуратурата да повдигне. Не съм съгласен с абсолютно нито едно от изразените становища. На първо място, абсолютно правомощие и прерогатив на прокуратурата е по кой текст ще повдигне обвинение. Не е правомощие на съда на укаже. Съдът, разбира се, може да вземе отношение и да прецени действително допуснати ли са процесуални нарушения или не са допуснато такива. На следващо място, считам, че колегата, въпреки, че три пъти повтори, че това не са въпроси по същество, аз считам, че са въпроси по същество. Конструкцията на обвинението е такива, че във всеки един абзац, в който е било необходимо, е посочено, съобразно установеното по делото, съучастие на това неустановено

лице. В рамките на това, което е било установено в хода на разследването, е били посочена и дейността на това лице. На следващо място, дали е доказано и дали има доказателства, разбира се, считам, че е преценка на съд в крайния акт по същество. Също така, обвинителният акт очертава една обвинителна теза, която е преди всичко твърдение, твърдение от страна на държавното обвинение, съгласно което са установени някакви факти, тези факти са били инкриминирани и тези инкриминирани факти са получили и са дали облика на внесенния впоследствие обвинителен акт. Относно твърдението, че предходните съдебни състави, в това число и въззивният съд, които са проверявали делото, след като е било върнато за процесуални нарушения, абсолютно еднозначно казват, че няма абсолютно никаква пречка и в крайна сметка не са видели порок в обвинителния акт по отношение на диспозитивната част и обстоятелствената част, тоест да са в противоречие. Разбира се, те не са коментирали и доказателствата в тази насока, които, отново казвам, че следва да бъдат обсъдени както в хода по същество, така и с крайния съдебен акт.

Адвокат Т.: Моля да оставите без уважение така направените искания от защитата. Считам същите за неоснователни, и че касаят въпроси по същество, поради което моля да ги отхвърлите като такива.

СЪДЪТ, след съвещание и като изслуша становището на страните, намира, че делото е подсъдно на СГС, тъй като срещу подсъдимия П. Г. П. се поддържа обвинение и за престъпление, квалифицирано като такова по чл.214, ал. 2 НК, което се твърди да е било извършено в гр. София.

Съдът намира, че не са налице основания, които да налагат прекратяване или спиране на наказателното производство.

Наред с това, съдът приема, че на ДП са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до ограничаване правото на защита на подсъдимия и които нарушения се явяват отстраними, но не могат да бъдат отстранени в съдебната фаза на наказателното производство.

Според настоящия съдебен състав допуснатите нарушения се изразяват преди всичко в несъответствие на внесенния обвинителен акт с процесуалните изисквания за неговото съдържание съобразно разпоредбата на чл.246 НПК.

Във внесенния обвинителен акт в неговата обстоятелствена част е налице неяснота в позицията на прокурора относно дейността на всеки един от обвиняемия и другото неустановено лице, сочени от прокурора за участници /извършители/ на претендираните инкриминирани деяния, при осъществяване на поддържаната съвместна /задружна/ престъпна дейност по чл.213а и чл.214 НК. В обстоятелствената част на ОА прокурорът не е посочил никакви факти относно конкретни действия на сочения за съизвършител на деянията неустановен деец, чрез които същия, според прокурора, е демонстрирал своята принадлежност и принос към инкриминираната задружна престъпна

дейност. Вместо това прокурорът се е задоволил единствено с изнасяне на кратки и изцяло декларативни твърдения, че „обвиняемият П. е осъществявал своите действия /изпращане на съобщения/ в съучастие като извършител с неустановено по делото лице“, но не е посочил какви конкретни действия е извършвало това неустановено лице, за да осъществи, наред и с обв. П. претендираните деяния - дали тези действия са били извършвани от тях едновременно, последователно или самостоятелно, кога, къде и по какъв точно начин неустановеното лице е взело участие в тази инкриминирана дейност. Тази неяснота допълнително се засилва и от обстоятелството, че с обвинителния акт прокурорът поддържа тезата, че обвиняемият П. се явява „извършител“ на тези деяния, но не се ангажира с никакви твърдения относно формата на участие на другото неустановено лице в инкриминираната престъпна дейност. Така не става ясно дали според прокурора, това неустановено лице също е извършител /съизвършител/ на деянията, като едновременно с обв. П. /по едно и също време, от един и същи телефон и при всяко от деянията/ са изпращали съвместно едно и също съобщение, или тази им дейност е била осъществявана от тях самостоятелно и отделно, макар и съгласувано и при кое от деянията, включени в предмета на доказване по делото. Задължението на прокурора, визирано в чл.246, ал.2 НПК, за описание на фактическите обстоятелства, въз основа на които изгражда своето обвинение, не може да бъде изпълнено единствено чрез посочване претендирано наличие на „съучастие“, а фактическият дефицит не може да бъде преодолян чрез правен анализ на претендирани действия на обвиняемия и неговия неустановен „съучастник“, които действия не са конкретизирани в необходимата минимална степен, а са посочени обобщено и декларативно. Този фактически дефицит изправя обвиняемия П., а и съда пред необходимостта да гадаят, за да установят становището на прокурора относно формата на „съучастие“ на неустановеното по делото лице.

Наред с това, в даденото от прокурора в ОА описание на претендираните инкриминирани действия на обвиняемия П., чрез които той приема да са били осъществени съответните престъпления по чл.213а и чл.214 НК е налице неяснота и непълнота и относно мястото на тяхното извършване. В обстоятелствената част на обвинителния акт /л.1-2/ при изнасяне на фактическите си твърдения прокурорът не е намерил за необходимо да се ангажира с мястото, на което приема да са били осъществени тези действия на обвиняемия П.. Единствено на стр.4 е посочил, че св. Д., на 16.10.2017г., е оставил парична сума на конкретно място в гр. София, която сума била взета от обвиняемия П.. Спрямо всяко от другите инкриминирани действия на обвиняемия П. и спрямо поддържаното обвинение по чл.213а НК не е посочил мястото на тяхното предполагаемо извършване.

Вместо това на л.3 от ОА прокурорът при излагане на становището си относно обективната съставомерност на претендираните деяния на обвиняемия П., за пръв път и отново обобщено е посочил за място на престъпленията гр. София, но отново без да се ангажира с твърдения относно местоизвършване на всяко от обособените по време отделни действия, чрез които се твърди да са били осъществени тези престъпления.

За пълнота и прецизност е необходимо да бъде посочено и това, че в диспозитива на обвинителния акт, както и постановлението за привличане на обвиняемия П. от ДП се поддържа, че всяко от обособените престъпления по чл.213а и чл.214 НК са били осъществени от обвиняемия П. и друго неустановено лице. Възприетият от прокурора начин на описание на тази инкриминирана дейтелност е създадо известно противоречие между нейното словесно и цифрово правно посочване. Поддържа се в словесната им квалификация, че престъпленията били извършени от обвиняемия П. в съучастие, като извършител, но в цифровата им квалификация това не е било отразено, чрез посочване и на чл.20 НК. Вместо това с цифровата си квалификация прокурорът е приел, че деянията са осъществени при наличието на квалифициращото обстоятелство по чл.213а, ал.2, т.4 НК /извършено от две или повече лица/, но не се е ангажирал изрично с това си становище и в словесната квалификация на тези престъпления.

Посочените от съда пороци на внесения обвинителен акт поставят подсъдимия П. пред невъзможност да разбере фактите, срещу които следва да се защитава, доколкото, както вече бе споменато обстоятелствената част на обвинителния акт е изградена от липсващи, неясни, непълни и дори противоречиви твърдения на прокурора за съставомерни факти и обстоятелства, които съставляват фактическата страна на всяко от поддържаните обвинения. Обвинителният акт е този процесуален документ, който, освен че поставя началото на съдебното наказателно производство, е предназначен да определи предмета на делото, а оттам насочеността и обема на усилията, които подсъдимия е принуден да предприеме в своя защита. Тези недостатъци на обвинителния акт се дължат на концептуални и логически несъвършенства, а не на допуснати очевидни фактически грешки при неговото изготвяне, поради което не могат да бъдат отстранени по реда на чл.248а НПК.

Посочените процесуални нарушения съдът цени като съществени такива, които ограничават правото на подсъдимия П. да научи в какво точно е обвинен, а оттам и го препятства да организира адекватно своята защита, като тези нарушения са отстраними от органите на ДП, но не могат да бъдат отстранени във фазата на съдебното производство.

Поради горните обстоятелства и на основание чл.248, ал.5, т.1; вр. ал.1, т.3 и чл.249, ал.2 и ал.3 от НПК,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по НОХД № 4174/2023г. по описа на СГС-НО, 38-ми състав и ВРЪЩА делото на СГП за отстраняване на нарушенията, посочени в мотивната част на определението.

Определението може да бъде обжалвано или протестирано в седемдневен срок от днес пред АС-София.

Съдебното заседание приключи в 11:05 часа.

Председател: _____

Заседатели:

1. _____

2. _____

Секретар: _____